

sprzedaży musi być ukończona do końca roku 1922”,

- c) dodaje się następujący ustęp trzeci: „Gminy wiejskie i miejskie, stowarzyszenia społeczne i gospodarcze, posiadające uprawnienie do wykonywania przemysłu gospodnio-szynkarskiego, uzyskane przed dniem 1 stycznia 1921 r., o ile z przemysłem tym wykonywują łącznie przemysł restauracyjny i przemysł ten uprawiają we własnym zarządzie lub przez dzierżawców, należących do kategorii inwalidów wojennych, lub wdowy po poległych na wojnie, zyski zaś z tego przemysłu przekazują na cele publiczne—nie podpadają pod przepis ustępu pierwszego niniejszego artykułu”,
- d) dodaje się następujący dalszy ustęp: „Sprzedawcy hurtowni mogą dostarczać napojów alkoholowych tylko osobom, uprawnionym do sprzedaży detalicznej. Hurtowa sprzedaż napojów alkoholowych stanowi przemysł koncesjonowany”,
- e) dodaje się dalszy ustęp: „Za koncesje, które na mocy przepisów, w ustępie pierwszym wymienionych, zostaną cofnięte, państwo nie płaci żadnego odszkodowania”.
- 3) W art. 7 ust. 1 i punkty a), b), c) otrzymują następujące brzmienie: „Bezwzględnie zakazana jest sprzedaż lub podawanie napojów, zawierających jakiegokolwiek ilości alkoholu, osobom nieletnim do skończonego 21 roku, dalej uczniom szkół niższych i średnich bez względu na wiek, innym zaś konsumentom na kredyt pod zastaw jakichkolwiek przedmiotów lub za wykonaną pracę.

Na podstawie ograniczeń, przewidzianych w art. 1 i 2, zakazuje się sprzedaży i podawania oraz spożywania napojów alkoholowych”.

Poczem w art. 7 punkty d), e), f), g), h), i), k), l) dostaną oznaki porządkowe a), b), c), d), e), f), g), h).

Dalszej zmiany doznaje art. 7 przez dodanie następującego ustępu: „Kto w stanie nietrzeźwości, wywołanej nadużyciem napojów alkoholowych, zachowaniem swoim daje powód do publicznego zgorzenia, a także, kto w takim stanie nietrzeźwości znajduje się w miejscu publicznym, bez względu na swoje zachowanie się podlega karze, w art. 8 niniejszej ustawy przewidzianej.

Takiej samej karze podlega ten, kto drugiego do takiego stanu nietrzeźwości doprowadził prócz tego odpowiada on obok nietrzeźwego solidarnie za wszelkie szkody i straty, wyrządzone innym przez osobę, którą do stanu nietrzeźwości doprowadził lub do niego się przyczynił”.

- 4) Art. 8 otrzymuje następujący ustęp trzeci: „Dwukrotne przekroczenie przepisów niniejszej ustawy powoduje, niezależnie od kar przewidzianych, utratę koncesji”. Dalej dodaje się do art. 8 jeszcze następujące 2

ustępy: „Odpowiedzialność za przekroczenie przepisów niniejszej ustawy gaśnie po upływie 5 lat od dnia popełnienia przekroczenia.

W b. dzielnicy pruskiej o wymiarze kar orzekają wyłącznie sądy”.

- 5) Do art. 9 dodaje się następujące słowa: „oraz wszystkie osoby, wykraczające przeciwko przepisom niniejszej ustawy”.

Art. 2. Ogłoszenie nowego tekstu ustawy z dnia 23 kwietnia 1920 r. z uwzględnieniem poprawek, z niniejszej ustawy wynikających, oraz wykonanie niniejszej ustawy porucza się Ministrowi Zdrowia Publicznego w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych i Ministrem Skarbu; o ile rzecz chodzi o wykonanie na obszarze b. dzielnicy pruskiej—Ministrowi tej dzielnicy w porozumieniu z Ministrem Zdrowia Publicznego, Ministrem Spraw Wewnętrznych i Ministrem Skarbu.

Art. 3. Ustawa wchodzi w życie z dniem jej ogłoszenia.

Marszałek:

Trąpczyński

Prezydent Ministrów:

Antoni Ponikowski

Minister Zdrowia Publicznego:

w z. Chodźko

Minister Spraw Wewnętrznych:

St. Downarowicz

Minister Skarbu:

Michalski

Minister b. Dzielnicy Pruskiej:

Wybicki

105.

U s t a w a

z dnia 14 lutego 1922 r.

w przedmiocie zawieszenia przedterminowej spłaty rent, zahipotekowanych na włościach rentowych na obszarze b. dzielnicy pruskiej.

Art. 1. Aż do dalszego postanowienia, a w każdym razie aż do czasu, gdy komisja odszkodowań w myśl art. 92 i 254 traktatu pokoju między mocarstwami sprzymierzonymi i skojarzonymi a Niemcami, podpisanego w Wersalu dnia 28 czerwca 1919 r., ustali należność, jaka przypadać ma na Rzeczpospolitą Polską z tytułu odpowiedzialności za część długu Rzeszy Niemieckiej, zawiesza się prawo przedterminowej spłaty rent, zahipotekowanych na włościach rentowych na obszarze b. dzielnicy pruskiej, przysługujące posiadaczom włości rentowych w myśl prawa pruskiego z d. 7 lipca 1891 r. o tworzeniu włości rentowych, prawa z d. 2 marca 1850 r. o Bankach Rentowych, ustawy kolonizacyj-

nej z d. 26 kwietnia 1886 r., bądź na podstawie innych ustaw, w przedmiocie osad rentowych wydanych, lub na podstawie kontraktów, z nabywcami osad rentowych zawartych.

Art. 2. Ustawa niniejsza ma również zastosowanie do tych wypadków, w których kapitał, przeznaczony na przedterminową spłatę rent, złożony został przed wejściem w życie niniejszej ustawy do depozytu sądowego.

Art. 3. Wykonanie niniejszej ustawy poleca się Prezesowi Głównego Urzędu Ziemskiego w porozumieniu z Ministrem Sprawiedliwości, Skarbu i Ministrem b. Dzielnicy Pruskiej.

Art. 4. Ustawa niniejsza obowiązuje z dniem ogłoszenia.

Marszałek:
Trąpczyński

Prezydent Ministrów:
Antoni Ponikowski

Prezes Głównego Urzędu Ziemskiego:
Kiernik

Minister Sprawiedliwości:
Sobolewski

Minister Skarbu:
Michalski

Minister b. Dzielnicy Pruskiej:
Wybicki

106.

U s t a w a

z dnia 17 lutego 1922 r.

w przedmiocie częściowej zmiany ustawy o poborze nadzwyczajnej daniny państwowej z dnia 16 grudnia 1921 r. (Dz. U. R. P. z 1922 r. № 1, poz. 1).

Art. 1. Ustanowiony w ustępie drugim art. 48 ustawy o poborze nadzwyczajnej daniny państwowej z dnia 16 grudnia 1921 r. (Dz. U. R. P. z 1922 r. № 1, poz. 1) trzydziestodniowy okres czasu do wnoszenia próśb o ulgi w wypadkach, w tymże ustępie drugim art. 48 wyszczególnionych, przedłuża się do dnia 6 marca 1922 r. łącznie.

Art. 2. Wykonanie ustawy niniejszej porucza się Ministrowi Skarbu.

Art. 3. Ustawa niniejsza uzyskuje moc obowiązującą od dnia 7 lutego 1922 r.

Marszałek:
Trąpczyński

Prezydent Ministrów:
Antoni Ponikowski

Minister Skarbu:
Michalski

107.

Rozporządzenie Rady Ministrów

z dnia 26 stycznia 1922 r.

o utworzeniu miasta Broku.

Na zasadzie art. 1 ustawy z dnia 20 lutego 1920 r. (Dz. U. R. P. № 19, poz. 92) w przedmiocie zaliczania osad wiejskich w poczet miast oraz zmiany granic miast na obszarze b. zaboru rosyjskiego, zarządza się co następuje:

§ 1. Osadę Brok oraz wieś Brok poduchowny, wieś Czuraj i folwark Czuraj wyłącza się z gminy Orło, powiatu Ostrowskiego i tworzy się z nich gminę miejską Brok z siedzibą zarządu miejskiego w osadzie Brok.

§ 2. Na utworzoną w ten sposób gminę miejską Brok, rozciąga się moc obowiązująca dekretu z dnia 4 lutego 1919 r. o samorządzie miejskim (Dz. P. P. P. № 13, poz. 140), uzupełniając jednocześnie wykaz miast, dołączony do tego dekretu jak następuje:
„155 Brok”.

§ 3. Wykonanie niniejszego rozporządzenia powierza się Ministrowi Spraw Wewnętrznych.

§ 4. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 marca 1922 r.

Prezydent Ministrów:
Antoni Ponikowski

Minister Spraw Wewnętrznych:
St. Downarowicz

Minister Sprawiedliwości:
Sobolewski

Minister Skarbu:
Michalski

108.

Rozporządzenie Rady Ministrów

z dnia 6 lutego 1922 roku

w przedmiocie statystyki stanu zatrudnienia w przemyśle.

Na podstawie art. 2 ustawy z dnia 21 października 1919 r. o organizacji statystyki administracyjnej (Dz. U. R. P. № 85, poz. 464) zarządza się co następuje:

§ 1. Wszystkie zajmujące się wytwarzaniem lub przetwarzaniem dóbr zakłady przemysłowe, tak